

много люде, да чуятъ, какъ ще отсѣди прочутиятъ сѣдия.

Най-напредъ дошли учениятъ и селянинътъ.

— Вземи си жената, — рекълъ сѣдията на учения, — а на селянина ударете петдесетъ тояги!

Учениятъ взелъ жена си, а селянина наказали.

После сѣдията повикалъ месаря.

— Паритъ сж твой, — казалъ му той. — А на масларя ударете петдесетъ тояги.

Тогава повикали Бауакаса и просяка.

— Можешъ ли позна своя конь между двацетъ други коне? — попиталъ сѣдията Бауакаса.

— Мога.

— А ти?

— И азъ мога, — отговорилъ просякътъ.

— Ела съ мене! — казалъ сѣдията на Бауакаса.

Влѣзли въ обора. Бауакасъ

тозчасъ позналъ коня и го посочилъ. Повикали и просяка въ обора. И той позналъ и посочилъ коня.

Сѣдията излѣзълъ отъ обора, седналъ на сѣдийското си мѣсто и рекълъ на Бауакаса:

— Конътъ е твой. Вземи го! На просяка ще бѣдатъ ударени петдесетъ тояги.

Като си свършилъ работата, сѣдията тръгналъ да си отива. Бауакасъ го подирилъ.

— Какво искашъ? — попиталъ го сѣдията. — Да не си недоволенъ отъ присѣдата?

— Не, доволенъ съмъ, — отговорилъ Бауакасъ. — Но искамъ да науча по какво позна, че жената е на учения, а не на селянина; че паритъ сж на месаря, а не на масларя, и че конътъ е мой, а не на просяка.

— За жената ето какъ узнахъ. Повикахъ я тая сутринъ и рекохъ: „Налѣй мастило въ моята мастилница!“ Тя взе мастилницата, изми я бързо и сръчно и налѣ мастило. Ясно бѣше, че тя бѣ свикнала да налива мастило. Ако бѣше жена на селянинъ, не би могла да направи това така сръчно. А за паритъ узнахъ така. Снощи сложихъ паритъ въ чаша вода. Тая сутринъ погледнахъ дали има масло надъ водата. Нѣмаше. Разбрахъ, че месарьтъ говори истината. За коня рабо-

